

slemt, saa man kan tage sig i Agt for dem. Det mener jeg er forkert; naar vi ikke kan nævne nogen Forskel mellem Straffen med Fængsel og med Tugthus, er det fuldstændig forkert at opretholde det sidste Navn, saa meget mere som det kun bliver en 30—40 Stykker, som kan faa det Stempel. Den højtærede Minister har faaet en Støtte paa dette Punkt fra to forskellige Sider, nemlig fra det ærede Medlem Hr. Pürschel og fra det ærede Medlem Hr. Sundbo. Jeg tror dog, den højtærede Minister skulde renoncere paa Hjælpen fra det ærede Medlem Hr. Sundbo, som sagde, at han var enig i, at man hellere ikke skulde have Navnet Horsens, hvorfor jeg synes, at det ærede Medlem lige saa godt kunde have sagt — hvis det nu ikke var, fordi han var Socialdemokrat, hvilket forhindrer ham i at slutte sig til mig —, at han egentlig var enig med mig i min Anskuelse. Men ogsaa Tilslutningen fra det ærede Medlem Hr. Pürschel kom paa en Maade, som jeg ikke tror, den højtærede Minister satte Pris paa, idet det var et Standpunkt, der var i direkte Strid med Ministerens. Ministerens Tankegang er jo den, at det er de grove Forbrydere, der skal have Stempelen, og derfor har han sat Straffetiden til 8 Aar og kun undtagelsesvis mellem 4 og 8 Aar. Jeg synes, at Ministeren ogsaa godt kunde have sagt 5 eller 6 eller 7 Aar, thi det er konsekvent at tage de store Straffe her. Naar vi derimod tager dem alle med lige ned til 1 Aar, kommer vi ikke til den Trusel, som Ministeren vil have skal ligge deri, men kommer over til det modsatte Synspunkt, nemlig det samme Synspunkt som nu, hvor vi har to ensartede Straffe, Tugthus og Forbedringshus; og nu er der dog Forskel mellem Udstaaelsesmaaderne, men det bliver der ikke efter Lovforslaget og efter de Regler, som Ministeren vil gennemføre; dér kan jeg ikke finde nogen Forskel. Det ærede Medlem Hr. Pürschels Anskuelse gjorde mig for saa vidt ondt, som jeg er overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Pürschel ligesom jeg mange Gange som Dommer har været med til at sige: Denne Mand skulde egentlig ifølge vor Straffelovs § 14 idømmes Tugthus, men Domstolene her i Landet har i de sidste 20 Aar — og dér tror jeg, det ærede Medlem Hr. Pürschel har været med — sagt nej; uagtet vi egentlig skulde idømme ham Tugthus, har vi idømt ham Forbedringshus, for at han ikke skal faa det Stempel paa sig, som ligger i Navnet Tugthus. Domstolene har altsaa under den nugældende Regel bestræbt sig for at komme bort fra Tugthus,

og det skulde vi vedblive med; gaar vi imidlertid den Vej, det ærede Medlem Hr. Pürschel vil gaa, er det i direkte Strid med Ministerens Standpunkt.

Et af de store Hovedspørgsmaal, som vi har tilbage, er Spørgsmaalet om Domstolenes Stilling overfor Administrationen. Det var et af de Punkter, hvor jeg egentlig følte mig noget skuffet over den højtærede Justitsministers Argumentation, thi den højtærede Justitsminister kom med Argumenter, som vi ikke en Gang vil møde op med i Studenterforeningen, fordi det er Argumenter, man bruger, naar man overhovedet ikke har tænkt over Spørgsmaalet. Den højtærede Justitsminister sagde med Hensyn til Spørgsmaalet, om en Sag skal afgøres ved Domstolene eller ved Administrationen: Hvem kan egentlig mene, at en Fuldmægtig i Justitsministeriet pludselig, saa snart han gaar ud som Dommer, skulde blive en helt anden? — med andre Ord, denne Person, som er den samme, du er i det ene Tilfælde, naar han sidder som Dommer, men ikke i det andet Tilfælde, naar han sidder i Administrationen. Det Argument synes jeg ikke, den højtærede Justitsminister skulde komme med, og det var i Virkeligheden et af de væsentligste. Jeg nævnte, at man end ikke i Studenterforeningen vilde komme med den Slags Argumenter; i Studenterforeningen vil man føle sig højt hævet over at benytte saadanne, thi det er slet ikke det. Striden staar om. For ikke at faa Striden ind paa det Punkt sagde jeg udtrykkelig — thi der er ingen, der mener, at ikke Menneskene er de samme —: enten Justitsministeren eller Domstolene. De er udgaaet fra de samme Studier, fra de samme Befolkningslag, der er ingen Forskel i saa Henseende, men Forskellen ligger i hele Behandlingsmaaden. Jeg ved ikke af, at en Fuldmægtig i Justitsministeriet træffer Afgørelser. Lad os tænke os, at en Fuldmægtig i Justitsministeriet var imod at indespærre en Mand mod Lov og Dom, den Anskuelse vilde ikke komme til Orde, det er selvfølgelig Ministerens Anskuelse, som sejrer; jeg har aldrig hørt, at en Fuldmægtigs Anskuelse kommer ud til Omverdenen, det er ikke Fuldmægtigens Anskuelse, som har noget at sige, det er Ministerens. Men i samme Øjeblik Fuldmægtigen bliver Dommer, er det hans, Dommerens, Anskuelse, man hører. En Fuldmægtigs Anskuelse drukner i Ministeriet, men bliver han Dommer, er det ham, der træffer Afgørelsen, som Fuldmægtig i Justitsministeriet træffer han derimod ingen Afgørelse, dér indstiller han